

Arrest

nr. 112 573 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 april 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 april 2013 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie beslist dat aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(l)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene werd op 25.02.2013 aangetroffen te Oostende. Hij was niet in bezit van de voor verblijf vereiste documenten en was het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing van vasthouding met oog op verwijdering. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de

betrokkene op 03.08.2012 asiel vroeg in Roemenië. Op 27.02.2013 werd een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Roemeense instanties, die op 13.03.2013 op grond van artikel 16(l) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek. De betrokkene diende vervolgens op 09.04.2013 te Brugge een asielaanvraag in. Hij werd op 15.04.2013 door onze diensten gehoord. Hij verklaarde dat hij Algerije in 2009 verliet en tot 2012 in Libië verbleef. Van Libië reisde de betrokkene per boot naar Griekenland, vanwaar hij naar eigen zeggen per vrachtwagen doorreisde naar Roemenië. De betrokkene vervolgde vanuit Roemenië via onder meer Italië en Frankrijk zijn weg naar België, waar hij naar eigen zeggen in oktober 2012 aankwam. Hij verliet het grondgebied van de Lidstaten niet. Hij stelde dat zijn vingerafdrukken in Roemenië werden geregistreerd, maar ontkende dat hij daar asiel vroeg. We merken op dat het vingerafdrukkenonderzoek onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene op 03.08.2012 asiel vroeg in Timisoara (Roemenië).

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij verkoos asiel te vragen in België, nadat hij reeds asiel vroeg in Roemenië (vraag 36) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet rechtvaardigen tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wilde reizen, maar in Oostende werd aangehouden. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat de Roemeense instanties hem naar eigen zeggen zullen verwijderen naar Algerije, waar hij gevaar loopt.

Betreffende deze verklaringen benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke waardering van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrekken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde dat hij vreest dat de Roemeense instanties hem zullen verwijderen naar Algerije, waar hij gevaar loopt. We merken op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze wees te beoordelen. Bovendien stemden de Roemeense instanties met het akkoord van 13.03.2013 niet alleen in met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen in Roemenië. De Roemeense instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Verder kent Roemenië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Roemenië ondertekende de Conventie van Geneve van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Roemenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Geneve en het EVRM nakomt. Roemenië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde Internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Roemeense autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Roemenië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Een oom van de betrokkene zou in het Verenigd Koninkrijk verblijven.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te hebben. Hij brengt geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Roemenië zouden verhinderen of dat de betrokkene bij overdracht vanwege redenen van gezondheid risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

De Roemeense autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooral in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(l)e van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Roemeense instanties..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Enig Middel. Schending van artikel 3 EVRM. Schending van de Materiële Motiveringsverplichting. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). De materiele motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, HETZIJ UIT HET ADMINISTRATIEF DOSSIER. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier - de beslissing wordt immers genomen "op basis van het administratief dossier". Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66). In de hypothese dat de thans bestreden beslissing ten uitvoer gelegd zou worden, zou de verzoekende partij uitgewezen worden naar Roemenië, waar zij haar kansen ontnomen ziet op een degelijke, behoorlijke behandeling van haar asielaanvraag. Wel integendeel, verzoekende partij zou er gedurende jaren, in alle rechtsonzekerheid en in alle gebrek aan waardige rechtsbescherming, aan haar lot worden overgelaten, in afwachting van - ooit - een eventuele uitwijzing naar "God weet waar" ofwel naar Algerije worden teruggestuurd zonder behoorlijk onderzoek. Ter zake heeft verwerende partij geen enkele moeite gedaan om na te gaan of er in Roemenië geen ernstige problemen zijn met de wijze waarop asielzoekers behandeld worden. Het spreekt voor zich dat dit flagrant in strijd is met artikel 3 van het EVRM dat voorziet in een menswaardige behandeling. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dient Uw Raad zich uiteraard aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen te houden. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Roemenië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Ter zake kan onder meer verwezen worden naar enkele rapporten over de situatie van asielzoekers in Roemenië en toepassing van de Dublinverordening. Ten eerste verwijst verzoekende partij naar een rapport van de United States Department of State dd. 19 april 2013, dat aantoont dat Roemenië tekortschiet inzake bijstand aan asielzoekers. Asielzoekers worden aan hun lot overgelaten. Ze krijgen geen bijstand om de taal te leren, om werk te vinden, om administratie in orde te brengen, om naar school te gaan. Een asielzoeker in Roemenië staat er tevens alleen voor op juridisch vlak, zo stelt het rapport. United States Department of State, 2012 Country Reports on Human Rights Practices - Romania, 19 April 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/S17e6de9f.htm> [accessed 30 April 2013] (Cf. Stuk 3) (...). Een zeer recent rapport van UN High Commissioner for Refugees van Juli

2012 stelt dat er dringende hervormingen nodig zijn in het asielbeleid van Roemenië, aangezien er meer en meer asielzoekers zijn. Bovendien verlaten vele asielzoekers Roemenië op illegale wijze gedurende hun asielprocedures, waardoor de asielinstanties in afwezigheid van de asielzoeker negatieve beslissingen nemen. Zo blijkt ook dat asielzoekers die teruggestuurd worden naar Roemenië door de Dublinverordening, in detentie gehouden worden, om ze dan uit te wijzen. Ook is de materiele steun voor asielzoekers er niet op verbeterd sinds de crisis. Psychologische en medische steun blijken ook ontoereikend te zijn volgens dit rapport. UN High Commissioner for Refugees, Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report - Universal Periodical Review: Romania, July 2012, available at: <http://www.refworld.org/docid/4ffd349f2.html> [accessed 30 April 2013] (Cf. Stuk 4) (...) Voor asielzoekers die in toepassing van de Dublinverordening overgedragen worden aan Roemenië blijkt ook uit een rapport van de European Council on Refugees and Exiles dat het vooral problematisch wordt wanneer de asielzoeker Roemenië verlaten heeft zonder het resultaat van haar asielprocedure af te wachten (Verwerende partij beweert in haar beslissing dat dit het geval zou zijn). De asielzoeker dient dan al nieuwe bewijzen neer te leggen, vooraleer haar asielaanvraag effectief behandeld zou worden: European Council on Refugees and Exiles, "Dublin II Regulation: National Report": European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Romania, November 2012, available at: <http://www.refworld.org/docid/514059432.html> [accessed 30 April 2013] (Cf. Stuk 5) (...). In hetzelfde rapport worden er toch enkel opmerkingen gemaakt inzake de detentiebehandeling van asielzoekers. Een gegeven dat verzoekende partij sowieso te beurt zal vallen aangezien zij haar asielprocedure niet heeft afgewacht in Roemenië: (...). Ontegensprekelijk staat dit alles op gespannen voet met de heersende wetgeving, luidens dewelke asielzoekers recht hebben op een goede behandeling van hun asielprocedure. Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden, waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn. Uw Raad zal ontegensprekelijk van mening zijn dat niet specifiek aangetoond wordt dat de algemene rapporten - hierboven vernoemd - wel van toepassing zijn op verzoekende partij zelf. In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar de volgende rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (in de zaak C-411/10 en C-493/10) dd. 21 december 2011: (...). Het Europees Hof van Justitie heeft dus geoordeeld eind 2011 dat wanneer de tekortkomingen in de asielprocedures systematisch van aard zijn, dit voldoende is om een schending van artikel 3 EVRM aan te nemen. Het systematisch karakter kan dan ook aangetoond worden door de algemene (bovengenoemde) rapporten. Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Roemenië, vergelijkbaar met Griekenland, uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM. Bij een eventuele gedwongen terugkeer naar Roemenië dient een potentiële schending van artikel 3 EVRM aangenomen te worden. .8. Uit het voorgaande volgt dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing alleszins een schending van artikel 3 EVRM oplevert."

2.2. Verzoeker betoogt dat hij in Roemenië slecht behandeld zal worden, dat hij er zijn kansen zal ontnomen zien op een degelijke, behoorlijke behandeling van zijn asielaanvraag en er een schending zal zijn van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot algemene theoretische beschouwingen en verwijzingen naar algemene artikelen, zonder in concreto aan te tonen dat er een kans bestaat dat hij in Roemenië onheus behandeld zal worden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn rechten in Roemenië niet zouden gerespecteerd worden, nu Roemenië, net als België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels. Verzoeker brengt geen enkel element aan waaruit blijkt dat Roemenië de asielaanvragen van vreemdelingen die overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Roemenië is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat verzoeker voor de behandeling van de asielaanvraag in Roemenië minder waarborgen zou genieten dan in België. België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling.

Verzoeker dient zijn rechten in Roemenië uit te putten, en zo hij er onregelmatig zou worden behandeld of indien zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld, dient hij zich tot de hogere autoriteiten te

wenden. Verzoekers beschouwingen, waaruit niet blijkt dat er voor hem persoonlijk een reëel risico op een slechte of incorrecte behandeling dreigt kunnen niet overtuigen.

Wat de vermeende schending van artikel 3 EVRM betreft, merkt de Raad op dat aan het artikel 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (RvS nr. 38.363,19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Verzoeker beperkt zich bij zijn kritiek tot louter ongestaafe en hypothetische beweringen. Verzoeker uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van artikel 3 EVRM, en stelt vervolgens dat geen rekening zou zijn gehouden met internationale rapporten en de door hem afgelegde verklaringen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die verzoekers situatie daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoeker aan de bevoegde lidstaat, te weten Roemenië.

Verzoeker laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EYRM. In het verzoekschrift brengt verzoeker een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Roemenië, doch dienaangaande laat de Raad gelden dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij zijn terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan. Verzoeker heeft niet aangegeven dat hijzelf tijdens zijn verblijf in Roemenië reeds het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Uit het interview dat verzoeker aflegde, blijkt dat de enige reden die hij opgaf om niet terug te moeten keren naar Roemenië, te maken had met het feit dat hij niet terug wil worden gestuurd naar Algerije. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij nochtans zelf, en dit blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek, dat steun vindt in het administratief dossier, asiel heeft aangevraagd in Roemenië op 3 augustus 2012.

De Raad benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van artikel 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1,148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoeker zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat hijzelf slecht zou zijn behandeld in Roemenië.

De vraag die aan verzoeker werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoeker afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die hij ter zake te zijner beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoeker gevraagd:

"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen? "

Verzoeker komt verder dan de verklaring: "Ja, ik heb verzet. Als jullie mij naar Roemenië repatriëren zal Roemenië op zijn beurt mij terugsturen naar Algerije en ik wees voor mij leven. Ik kan niet terugkeren naar Algerije."

Verzoeker brengt geen enkele aanwijzing naar voren dat hij in Roemenië slecht zou zijn behandeld. Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Roemenië geen concrete en op verzoeker zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat Roemenië haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Geneve en het EVRM nakomt.

Verzoeker verwijst naar internationale verslagen. De Raad herhaalt dat verzoeker zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens zijn verblijf in Roemenië. De Raad ziet dan ook niet in hoe dergelijke algemene rapporten, die verzoeker niet op zijn eigen situatie betreft,

afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing. In zoverre deze tekortkomingen "systematisch van aard" zouden zijn, dan nog kan worden opgemerkt dat verzoeker dit niet aangaf in het interview.

Algemene rapporten en verslagen die een maand na de oorspronkelijk verklaringen worden toegevoegd aan een verzoekschrift, zonder deze te betrekken op verzoekers persoonlijke en concrete situatie, kunnen bezwaarlijk de oorspronkelijke verklaringen van verzoeker in een ander licht plaatsen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook RvS nr. 105.233 dd. 27.03.2002, RvS nr. 105.262 dd. 28.03.2002, RvS nr. 104.674 dd. 14.03.2002). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker voorgehouden schending van artikel 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die hij zou ondergaan in Roemenië. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoeker zijn rechten in Roemenië dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS, nr. 101.624 van 7 december 2001).

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC